Се діялось за давніх ще давен,
Коли ще Чоловік не знав Коня сідлати
Та ні у віз єго впрягати.
Якраз прийшов до него Кінь оден
Та й каже: "О, рятуй мя, друже,
Бо Олень в лісі там — та так доїв ми дуже,
Що годі вже терпіть!" — "І, ти наговорив! —
Му Чоловік відповідає. —
Таже ж ти, друже, дуже добре знаєш,
Що я за Оленем не пущусь у погоню!
Неправду, може, я се кажу, Коню?"
"Тож осідлай мене! — му каже Кінь. —
Зроби мені зубела в зуби,
До них дай поводи, хоть най лиш будуть з луба,
Тогді ся не жури, що Олень той не наш! —
Ти будеш мати галдамаш,
А я знов свою мсту!" — І так ся стало:
Коня як стій в зубела вбрали,
І сів на него Чоловік.
Позбув свій Оленисько вік.
Коневі на душі аж легше стало!
"Пусти ж мене тепер". — "Помалу!
Добро, що ти мене навчив,
Тебе як маю зубелати:
Тепер ти мій вже, пане-брате,
І меш мене, де схочу сам, носив,
І плуг мій тяг, і віз, і сани! —
Не вчи мя другий раз, мосьпане!"

Не дайте мсті, о діти, волю,
Аби і ви не так попались у неволю,
Як той наш мстивий Кінь! Та й се ще пам'ятай:
Як зубелать себе, нікого не навчай!
20.IX.1887